

[Gert Petersen.]

sig noget anderledes. Her er der tale om nationale bevægelser, som står over for hinanden, og jeg skal nøjes med at sige, at efter vores opfattelse er en forudsætning for en varig fred i Mellemøsten for det første, at Israels eksistens garanteres og bevares, for det andet, at den palæstinensiske nation og dens rettigheder garanteres og sikres, og for det tredje at der skabes et fredeligt økonomisk samarbejds-klima, således at de arabiske lande kan overvinde deres tilbageslåen-hed.

Den vestlige verden er præget af dybtgående økonomiske modsætninger, som efterhånden også har antaget politisk karakter, modsætninger, der på det sidste er blevet skærpet af olie-råstofkriser og bag det hele også en fødevarekrise, som først og fremmest rammer den tredje verden. De multinationale selskaber udnytter denne krise til en voldsom forøgelse af deres profitter. Amerikas Forenede Stater har udnyttet krisen til en helbredelse af den ellers syge dollar og en styrkelse af den amerikanske valutabalance og vil nu udnytte den til realisering af hr. Kissingers atlantiske program.

Heroverfor står så Frankrig, som har kunnet påvirke fællesmarkedet og den blok-dannelse, der er under dannelse her. Jeg vil i øvrigt sige, at efter min opfattelse er det franske oplæg til forhandling med de arabiske stater betydelig mere rimeligt end det oplæg, som De Forenede Stater søger at påtvinge sine allierede. I sin kerne drejer denne konflikt mellem EF og USA sig efter min opfattelse om, hvilken magtgruppe der skal udøve hovedindflydelsen i Mellemøsten.

Det har naturligvis også noget med u-landspolitik at gøre. Fru Kristine Heltberg vil senere komme ind på socialistisk folkepartis syn på de problemer, der knytter sig hertil, og jeg skal blot sige, at det er vores opfattelse, at man må holde op med at blande erhvervsstøtte og u-landsbistand sammen, man må holde op med disse bindinger mellem giverlandet og modtagerlandet som en betingelse for støtte. U-landsstøtten må være effektiv, og man må holde op med at acceptere, at store danske firmaer, turistforetagender, tjener penge på billig arbejdskraft, udnytter en situation, hvor der foregår en grov undertrykkelse i det pågældende land.

Sideløbende med disse konflikter mellem nord og syd og inden for den vestlige verden har vi så en vis afspænding. Vi har oplevet forhandlinger mellem De Forenede Stater og Sovjetunionen, og der løber i øjeblikket to konferencer i Europa: sikkerhedskonferencen og konferencen om styrkereduktioner i henholdsvis Genève og Wien. Og det bringer mig så frem til den europæiske politik, som jeg nu vil sige nogle ting om.

Ikke nok så mange krumspring kan skjule, at Danmark, sådan som vor udenrigspolitik i dag er tilrettelagt, næsten tvinges til at vælge mellem USA og Frankrig, eventuelt et af Frankrig inspireret fællesmarked. Det er et valg mellem et supermagtdiktat eller tilslutning til en politik, der sigter på at skabe en ny blok, og som bremser international afspænding.

SFs startpunkt er, at Danmark skal sige ja til afspænding, men nej til alt, der minder om kolonistatus, ja til afspænding, også når den fremmes gennem amerikansk-sovjetisk forståelse, men nej til at forpligte sig til at spørge i Washington eller en eller anden EF-hovedstad, inden vi tager en udenrigspolitisk beslutning. Så kan vi også tillade os at sige ja til det franske forslag til dialog med de arabiske lande, uanset hvad Washington mener, men nej til Frankrigs modvilje mod afspændingsforhandlingerne i Europa og nej til fransk-tyske forsøg på at give EF skikkelse af en udenrigspolitisk blok.

Den udenrigspolitik, SF efterlyser, er netop en uafhængig politik, en politik, der ikke skal vælge mellem den ene og den anden militære stormagt, mellem den ene og den anden vestlige stormagt eller den ene eller den anden militærblok, men som alene sigter på at overvinde stormagternes dominans og sikre freden og den nationale integritet.

Danmarks medlemskab af NATO har ikke bidraget hertil. NATOs tilblivelse satte gang i en enorm kaprustning. Den afspænding, vi har oplevet siden 1969, skyldes i alt væsentligt, at et flertal i det vesttyske folk kasserede den politik, som NATO var blevet grundlagt på, og at den amerikanske regering opgav at føre den koldkrigspolitik videre, der er knyttet til NATO-stifternes navn.

Det er interessant at erindre sig, at NATO-stifterne for 25 år siden hævdede, at man kun kunne forhandle med den anden